

— Diarulă apare nă-dată pe săptămână: DUMINECA. — Redactore, CUCURIGU. — Administratore, COST. PETRESCU-C.

URARI DE ANULU NOU

Da, urăm că în România
Tără mândră, vitejescă,
Numai florile virtuții
Sălă gloriei să crească;
Cu valoarea din vechime
Să strămoșiloră mărire
Să cuprindă ori-ce sufletu
Sări-ce nobilă simțire;
Ca sătenul, fiu de vultură
Ramură din bradul verde
Unde Bistrița și Oltul
Suspînend prin stânci se perde,
Să se nalte, să sporescă
Si se fă ne'ncetatu,
Adăpostul libertății,
Adăpostu ne'nduplecata.

Maî urăm democrației
Ca să prindă rădăcină,
Ca scaetii și ciulinii,
Ierba negră și străină,
Să dispară din pămîntul
Tărîi noastre multă iubite
Unde aerul e liberă,
Plaiurile d'aurite.
Anul nou să aducă lumii
Pace dulce și mânosă
Însă pacea României.
Trainică și glorioasă,
Ca pe câmpuri și pe holde
Lângă spicale surorii
Să răsară flori bogate
Pentru dalbe sărbători.

Eră aceloră șerpi și hidre
Care'n noaptea intunecoasă
Se trudescă, prin uneltire,
La uă faptă mișeloasă,
Ca să aducă asupra tărîi
Cete crude de mpilare
Să vrăjmașă cu sute pintenă,
Astoră hidre tîritoare
Gare stingă din ori-ce susfletu
Simțimentul de mărire
Ga să nsufle, necurăță,
Umilintă și njosire,
Le urăm unu somnă de mórte
Lungă ca lunga veciniciă,
Ga descéptă să ne lase
Draga noastră România.

Geloru ce, cu doru de tără,
Pentru tără se trudescă;
Gelu ce asudă diua
Eră noaptea se gândescă,
Si lucrăză, și îndemnă,
Si cu tainice simtiri
Duce greul obosirii
Sale patime orbiri,
Ii uramă ca steaua tărăi
Se'lă protégă, se'lă umbrăscă
Eră în dulcea România
Inimă d'ale lui se crească.

Abonatiloru cu grabă
Si de Ghimpele cu doruri
Le trămitemu ca ofrande
Si ea falnice odoruri
Totu urari de veselie,
Totu urari de propăsiri,

Dile lungi, dile senine
Si neșterse fericiri.

Nouă ne urăm putere
Si curagiū în nevoi.
Si tăriă în ori-ce luptă
Cu pigmei și cu strigoi.

D'ALE DILEI

Regele Galantuommo, generalul Lamarmora, bătrânul Raspail, pietosul Courbet, lordul Salisbury și... comitele (! ? !) Vrana; toti, unul după altul, dat-ă ultima sărutare lumei aceştia tirană, amăgitore, piquantă, pedepsitore și... fără parale, precedandu pe bătrânul 1877 la locul de verdictă, de recore, de fericire, unde nu este durere nici intristare, nici suspină, ci viață fără de sfîrșit!

Regi ca Galantuommo, care nu mai are semănă în istoria modernă de cău pe Leopold I, alu Belgier; lupător pentru drepturile poporelor ca bătrânul Raspail și ca pietosul Courbet a căror tenacitate o va admira lumea în eternitate; anu ea 1877 care, pentru noi Români mai alesu, fu unul din cei mai glorioși, merita erodem, cu ocazia despărțirii din urmă, a exprimă grătitudinea noastră împreună cu a lumii întregi...

Déră fiindu-că, cum dice România, nici uă nuntă fără de plânsu, nu furăm și ipșită chiaru în doliul acesta obștescul de ceva lăzită.

Amu cunoscutu, stimat și venit, pe multu regretatul bunu român, Christodorus Vrana, secretarul alu agentiei noastre din Iași, pentru că lu amu stimat și venețianu, gândit unu momentu a'f da cont a Cartei-magna, titluri nobiliaři...

Cum déra, confratii noștri de la România Li-

SITUATIUNEA IN DIOA DE ANULU NOU 1878

anțulă creșuse oportună a da ti-te mult regretatului răposat? Ba ultra-Democratul *Telegraf*, nu se aspira la titluri nobiliară, acordând ei altora...

„și noi căte uă-dată cu titluri de nu pe totă lumea și în ocasiuni somă, spre pildă, baronă... parfumă cause) pe nea Vasile cându-ne face mai numimă anca baronă Surcea, upitov, cându-ne măslua la jocu, și mi și pe alti oră cându voru sări peste iți și alii bune cuviințe, dără asia nimă, să ne legămă de omene dându-ne nu există pentru noi Români, cu vomă lăsa pe obrazul *Pressei* și urcina a însira pomelnicul printilor, roulor... et tutti frutti improvi-

**
suntem la 31 Decembrie 1877, la ultime a acestui gloriosu anu, cându-se și colindele!...

Ei bă, să demnuluri mo. adacăne particuleloran etăteni mai ca Raspail se Courbet; să uramă României în 1878 să realize completamente dorințele și legitimele ei aspirații incepute de anul de ne periorie memorie 1877; în fine, să uramă fiului înstrăinat la centrul ca, ca și fiul rătăcit din Evangelie, se revină la tinda părințescă de unde nu tatăl-națiunea l-a alungat ci elu a părasit pe tatăl-națiunea, să dică: gresitam înaintea tea să luă Dumnezeu, și tatăl-națiunea văjunghia vițelul celu grasu, și va pună înslăudrepta-sa pentru că rătăcită a fostu și a reu în mortu a fostu și a inviatu!

ANULU 1877

U CIOCOILOR PARAPONISITI

Anul săpte-deci și săpte
Ieri a răposat, urmașu-i în domnia
Astă-dî s'a 'ntronat.

Misterul înse săde
îi mereu va sta;
Eriocil s'elă apuce,
ultu voru așcepta.

Rol cu puterea 'n mâna
'tă mereu voru fi;
Er'eia ce-a suptu tăra,
Coru jindui.

Anu săpte-deci și săpte
Ia ne-a părasit, Si urasu-i în domnia
Astă-dî a sosit.

Ciocion! cum timpul trece,
Astfelu a trecutu
Timpu vostru de gheliruri,
Ce'mâni l'ati avutu.

Si-astă plini d'amărciune
Cat ministeru
Vă uită, latrând ca javra
La mă, la ceru.

Anul săpte-deci și săpte
Ieri a răposat, Dér 'r locul lui un altulă
Astă-dî s'a 'ntronat.

Voi, sperați, că pote anulă
Ce-acum a sositu.
Vă aduce éraști timpulă
Care-a pribegită.

Da, sperați, (vorbă să fle,
Ca nisce sminti, Ca din nuoū la ministere
O să vă trădi).

Anul săpte-deci și săpte
Ieri ne-a părasit,
Dér urmașu-i în domnia
Astă-dî a sositu.

Unu anu trece și-altulă vine:
Nu mai e ce-a fostu.
Ast-felă dér și dorul vostru
Va răbdă ca 'n postu.

Căci puterea și budgetul
Din cari vă 'ntoliat.
Nu mai intră 'nghiera văstră:
Sunteti deschiată.

Anul săpte-deci și săpte
Ieri a sositu,
Si urmașu-i în domnia
Astă-dî s'a 'ntronat.

Vorbe late și palavre,
Lungă de noue coți,
Nu v'acoperă necinstea:
Vă cunoscetă.

Deci, luati-vă nădejdea
De la „portofelul“
N'aveți nasu ca să mai punetă
Ghiarele pe elu.

Anul săpte-deci și săpte
Ieri ne-a părasit,
Si urmașu-i în domnia
Astă-dî a sositu.

Astă-felă văculă vostru d'aur
Mați ieri a sburat
Si cei d'astă-dî pe putere
Lațu-ău aruncat.

Si-o voru ține chiar cu dinti
Să n'o apucăti.
Suntu păti, și de la dănsa
Gândulă vă luăti.

Lucilius.

INTÉMPLÁRILE
UNUI
DIPOTAT CARE VREA SĂ RADĂ PREFECTĂ.
(În timpul închiderei portiței din dêlul Mitropoliei.)

Dipotatul

Dominule, nu'chide, cându voi să vorbesc
Lasă'ți bidinéua, că mă prafuesc.
Nu te face mare, căci pe mulți ca tine
I-amă trântit din slujbă, fără să scie cine.

Ușierul

Ia, mă rogă cucoane, să bine de eșă
Se n'ie piocone ca unii aleșă.
Scăi, acum e anulă, ce mi-a păti unulă
Colea pe devale pe unde stă tunulă.

Dipotatul

Măi, dér înțelege că suntu dipotat
Nu scăi căte dile amă interpellă?
Mă confundă de sigur cu d'alde ca tine;
Bagă dér dc sémă! N'o să'ți prină bine!

Ușierul

De-o mai fi și astă! De unde-a venită
Să'ni facă iar mucuri unde-amă curăță?
O s'elă lasă se tóce, să vădă cu vorbesce
D-lor da pe măine vrăun bacăsiu de peșce!

Dipotatul

Dominor din bancă, ce vă pitulită
Cand voi să comunici totulă ca să scăi?
Amă servită guvernă cu multă credință!
Nu'i vorbă, că tóte așă recunoșcă.

Amă schimbătă pe dréptă, stânga pe ciolană,
Amă schimbătă principiu, primar din Colană
N'amă lăsată materiă care să bârfescă,
Sci schimba icona pe cea teskerescă.

Ușierul

Dominule din bancă, eșă nute facă hasă.
Mâne-i serbatore și remână ne rasă!
Aici vorbescă: singur eșă nu te'ntelegă!
Mați bine la Fogelă că e clubu intregă!

Dipotatul

Nu mă intrerupeți, cinstiți dipotată!
Chestiunea' mare: vă rogă ascultați!
Apropo de Age! Suntu unu prin teră
(Chiar la Dâmbovița) bună de dată afară!

Ei comită la fapte, rele cătu se pote.
Scopurilor mele pună la befe'n rōte.
Vi l'emă dată pe față mai de multe oră,
Căci mă'ncondeiază la superioră!

Și acești din urmă, pote că de geră,
Sau umplută urechia cu lână de mielă,
De andă nimica de cătu puscă și tunuri,
Luate din Plevna său alte cătunuri.

Despre astă ispravnicu vreamă se vă mai spună
Că elu nu mai pote fi unu Agă bună.
Hotă cu măna lungă, fură și n'ascunde,
Cându l'amă prințu uă dată, m'a lovită în frunte.

Vedeți căre rele de elu se mai facă:
Crețile pe frunte'mi de la esil tragă;
Căci din a mea rasă nu potă să le am
Mongoli Tătarii suntă de frumosu neamă.

Domniloră în parte vă rogă, decă 'lă scoteți
Se vedeți de mine că astfelu me radă.

Ușierul (plecându)

Rade! Rade! Vorbe góle!
Te lasă singură, frațioare!

MEDITATIUNE

Ce este universul? Acestă abisă, în care
Atătea mii de corpuri se'ntorcă fără 'ncetare:
Insemnându în al loră trăcatăici, colea căte-uă eră
Care mai seculară, care mai efemeră?
Ce sunt aceste corpuri atât de lucitoră?
Ce este printre ele acestă corpă numită *Sore*,
Ce 'n timpul dimineței să'nală dreptă in susu!
Si séra se'ascunde roșiatec la apusu?
Acéstă dalbă lună, ce, 'n noptile senine,
Lumină calea nostră cu slabile lumine;
Acestă mii de stele ce licărescă pe ceră,
Când pacea ne domnește, și care 'n dină peru.
Din ce'să au inceputul?

Sciința ne arătă.
Că a aceste corpuri măndre, că omenirea totă,
Si-ău inceputul numai diu viață intemplăre.
Si apoi le supune substanță cercetarei.
Văi a ajunsă să nege p'al lumei bun părinte
Misarea, pentru dănsa e alu totolul-putinte,
Credință cu ea slabesc, slabesc ne'ncetată,
Si numai pipăirei să'ncrede căte-uă dată

.....
Dér, voi: ce în a văstră smintire vă dată nume:
De invăță, putut'ati vre-uă dată ore-a spune:
Cine-a inceputu mișcarea, și cine-e autorulă
Acestor legă mărețe, de nu e creatorulă?
Putut'ati voi vre-o dată cu aceia ce stiuță
Numiți, să faceti ore spre a văstră biruință
Acea ce 'n natură mai simplu ată tăcută?
O! nu, aci de-uă dată cu toții ată tăcută...
Stiuță!... Ah! ce dănsa pretinde că-inventeză,
Nu e de cat minciună ce sufletu 'ntristeză.
Stiuță inventat-a atătea instrumente,
Ce, lasă in a lor urmă: suspine și lamente:
Acelu prafă ce asverle cetăți și-omeni in fumă,
Acele pușci și tunuri ce se inventu acumă,
S'ali căroru scopu nu este de cat ca să omore
În timpuri cătu mai scurte mai multe din popore
Si, alte-atătea lucruri pe cari le premiadă.
Strigătă in gura mare: *Stiuța progresză!*
O! decă omenirea ar merge p'astăcale
Mați multă, cu pașă mai repedă, p'alacrimilor vale;
Si care altă nu face de cat ca să gonescă.
Credință, și cu dănsa iubireu cea frătescă,
Si 'n locul lor s'aducă ca rege interesul...
Atunci.. ar fi mai bine cu toții lăsandu *progresul*
Să plângemū impreună acel timp ce-a trecută...
Când lumea in credință și dragoste a trăită!
Când toții de reu, cu temă fugindu, silea spre bine
Si-așia și trecea viața in dile dulci și line!...